

Kopie
Afgeleverd aan: mr. BRONDERS Bart
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

57015

Uitgifte

Repertoriumnummer 2014 / 12309
Datum van uitspraak 13 juni 2014
Rolnummer 2011/RK/186 2012/RK/10

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

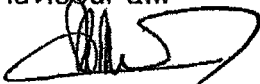
voeging:
2011/RK/186
2012/RK/10

na tussenarrest
d.d. 15.11.2013

Hof van beroep Gent

Arrest

negende kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op 17 JUNI 2014
Niet te registreren Anja WILLEMS Adviseur a.i.

COVER 01-00000016312-0001-0007-01-01-1

2011/RK/186 - In de zaak van:

Het VLAAMSE GEWEST

vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, in de persoon van de Vlaamse Minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, met kabinet te 1210 Brussel, Koning Albert II laan 19 bus 10

appellant,

hebbende als raadsman mr. BRONDERS Bart, advocaat te 8400 OOSTENDE, Archimedesstraat 7

tegen:

1.
met maatschappelijke zetel te
ingeschreven met KBO-nummer

2.1. , autohandelaar,
en

2.2. , zonder gekend beroep
samen wonend te

geïntimeerden,

hebbende als raadsman mr. VANDEN BERGHE Frank, advocaat te 8500 KORTRIJK, Pres. Kennedypark 4a

hebbende als raadsman mr. DEVRIESE Arne, advocaat te 8500 KORTRIJK, Pres. Kennedypark 4a

EN

2012/RK/10 In de zaak van:

1.
met maatschappelijke zetel te
ingeschreven met KBO-nummer

PAGE 01-00000016312-0002-0007-01-01-4

57017

- 2.1. autohandelaar,
en
2.2. , zonder gekend beroep
samen wonend te

appellanten,

hebbende als raadsman mr. VANDEN BERGHE Frank, advocaat te 8500 KORTRIJK, Pres. Kennedypark 4a
hebbende als raadsman mr. DEVRIESE Arne, advocaat te 8500 KORTRIJK, Pres. Kennedypark 4a

tegen:

1.
thans overleden,
voor wie het geding hebben hervat respectievelijk de erfgenaam van haar vooroverleden echtgenoot en de erfgenamen van hun overleden vader:

- 1.1.
wonende te
1.2.
wonende te
1.3.
wonende te

2.
wonende te

geïntimeerden,
niet meer inzake na tussenarrest d.d. 15.11.2013

hebbende als raadsman mr. REYNAERT Frank, advocaat te 8630 VEURNE, Astridlaan 2A

wijst het hof het volgend arrest:

- 1.

Het hof, anders samengesteld dan bij tussenarrest van 15 november 2013 en voor wie de debatten met akkoord van de partijen werden verder gezet, heeft de partijen bij monde van hun raadslieden gehoord in openbare terechtzitting.

Er werd kennis genomen van het gerechtsbundel en van de door partijen overgelegde stukken.

Duidelijkheidshalve preciseert het hof van meet af aan dat in huidig arrest met de afkorting "VCRO" wordt bedoeld: de *Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening*, gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende de coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening, in werking getreden op 1 september 2009.

2.

Na het tussenarrest van 15 november 2013 valt enkel nog te oordelen over de betwisting tussen partijen met betrekking tot:

- het hoger beroep van appellant tegen het bestreden vonnis (zijnde nog steeds het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, recht sprekend zoals in kortgeding, in de zaak die daar gekend was onder A.R. nummer 10/156/C), in de mate dat daarmee de hervorming van dit vonnis wordt beoogd waar aan de consorten een rechtsplegingsvergoeding werd toegekend van 1.320,00 euro,
- de vraag of aan de consorten inzake de gedingkosten van deze instantie (waaromtrent bij tussenarrest reeds werd geoordeeld dat appellant als in het ongelijk gestelde partij wordt verwezen in de gedingkosten van deze instantie die aan hun zijde gevallen zijn) al of niet een rechtsplegingsvergoeding wordt toegekend, en zo ja op welk bedrag deze rechtsplegingsvergoeding wordt begroot (waarbij de consorten het (geïndexeerde) maximum van art. 2 van de wet van 26 oktober 2007 vorderen),
- waarbij de consorten uitdrukkelijk preciseren dat wat zij vorderen niets anders is dan de rechtsplegingsvergoeding (weliswaar begroot op het maximum bedrag omdat zij het hoger beroep van appellant tergend en roekeloos achten) en het geen schadevergoeding betreft op grond van art. 1382 e.v. B.W..

3.

De consorten kunnen in geen van de beide instanties aanspraak maken op een rechtsplegingsvergoeding ten aanzien van appellant.

3.1. In zijn arrest 43/2012 van 8 maart 2012 (zie www.grondwettelijkhof.be – verwijzing die geldt voor alle hierna aangehaalde arresten van het Grondwettelijk Hof) stelde het

Grondwettelijk Hof dat art. 1022 Ger.W. art. 10 en 11 GW schendt in zoverre een rechtsplegingsvergoeding kan worden opgelegd ten laste van het Vlaamse Gewest wanneer de stedenbouwkundig inspecteur in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van art. 6.1.43 VCRO ingestelde herstelvordering.

Dit terwijl aan de Belgische Staat geen rechtsplegingsvergoeding kan worden opgelegd wanneer het openbaar ministerie een strafvordering (op grond van een stedenbouwkundige inbreuk) instelt die eindigt met een buiten vervolging stelling of een vrijspraak.

Het Grondwettelijk Hof nam daarbij in overweging dat *“de herstelvordering door de stedenbouwkundig inspecteur uitsluitend wordt ingesteld in het algemeen belang, met het oog op het vrijwaren van de goede ruimtelijke ordening”* en dat *“zoals de leden van het openbaar ministerie de stedenbouwkundige inspecteurs hun vordering in volle onafhankelijkheid dienen te kunnen uitoefenen, zonder rekening te houden met het financiële risico verbonden aan het proces.”*

In zijn arrest 57/2013 van 25 april 2013 stelde het Grondwettelijk Hof dat *“aan de herstelvorderende overheid die met toepassing van TITEL VI “Handhavingsmaatregelen”, hoofdstuk I “Strafbepalingen”, Afdeling 5 “Herstelmaatregelen” (van de VCRO) herstelmaatregelen vordert, geen rechtsplegingsvergoeding kan worden opgelegd, maar ook geen rechtsplegingsvergoeding kan worden toegekend.”*

Het Grondwettelijk Hof overwoog in dit arrest 57/2013 vervolgens dat het stakingsbevel een preventieve maatregel is (in tegenstelling tot de herstelvordering die een repressief karakter zou hebben) *“die uitsluitend wordt opgelegd ter vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening, wat een doelstelling van algemeen belang is”*, en dat *“de vaststelling dat de maatregel een preventief karakter heeft niet volstaat om het betalen van een rechtsplegingsvergoeding te verantwoorden”*. Immers, zo overwoog het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk, *“beide maatregelen zijn gesitueerd in TITEL VI “Handhavingsmaatregelen” Hoofdstuk I “Strafbepalingen” en hebben als doelstelling de goede ruimtelijke ordening te vrijwaren.”*

Verder overwoog het Grondwettelijk Hof nog dat de eigenheid van de procedure, te weten het feit dat het niet het Vlaamse Gewest is dat de vordering tot opheffing van het stakingsbevel indient, maar de betrokkene, evenmin van aard is om het betalen van een rechtsplegingsvergoeding te verantwoorden. *“De aard van de procedure brengt mee dat de overheid steeds als verwerende partij optreedt en door zich te verweren tegen de vordering tot opheffing verdedigt de stakingsbevelende overheid steeds het algemeen belang en de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening.”*

Krachtens artikel 28 van de Bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989 (zoals gewijzigd door artikel 6 van de Bijzondere wet van 21 februari 2010) moeten het rechtscollege dat de prejudiciële vraag heeft gesteld evenals elk andere rechtscollege dat in dezelfde zaak uitspraak doet, voor de oplossing van het geschil naar aanleiding waarvan de in artikel 26 bedoelde vragen zijn gesteld, zich voegen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof.

3.2. Weliswaar betreft de hierboven aangehaalde rechtspraak de toets op grond van de beginselen van gelijkheid en niet discriminatie, maar door het feit dat het Grondwettelijk Hof (het principe) aanneemt dat de leden van het openbaar ministerie in het openbaar belang hun vorderingen moeten kunnen uitoefenen zonder rekening te moeten houden met het financiële risico verbonden aan het proces, hetgeen de stedenbouwkundige inspecteurs volgens het Grondwettelijk Hof evenzeer moeten kunnen doen, mag worden aangenomen dat dit principe kennelijk niet van aard is de door art. 16 G.W. in samenhang met art. 1 van het eerste aanvullend protocol op het EVRM, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, gewaarborgde rechten te schenden, zodat het hof zich niet genoodzaakt ziet op vraag van geïntimeerden het Grondwettelijk Hof hierover te bevragen.

3.3. Het voorgaande heeft overigens enkel betrekking op de vraag in welke mate geïntimeerden aanspraak zouden kunnen maken op rechtsplegingsvergoedingen/ tegemoetkomingen voor de tussenkomst van hun raadsman en niet op gebeurlijke (andersoortige) aanspraken op (schade)vergoeding, die in huidig geschil, zoals door de consorten uitdrukkelijk gesteld, niet aan de orde zijn. Dit geldt des te meer nu de consorten met hun argumentatie inzake het beweerd tergend en roekeloos karakter van het hoger beroep enkel de maximalisatie van de rechtsplegingsvergoedingen beogen.

4.

Alle anders luidende conclusies worden door het hof verworpen als ongegrond, niet dienend en/of irrelevant.

**OM DIE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak.

Gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verder oordelend na tussenarrest.

Zegt voor recht dat de consorten in geen van beide instanties aanspraak kunnen maken op een rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen door de negende kamer van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

57021

Mevrouw M. Beerens

De heer M. Baranyai

De heer S. Mosselmans

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op dertien

juni tweeduizend en veertien,

bijgestaan door

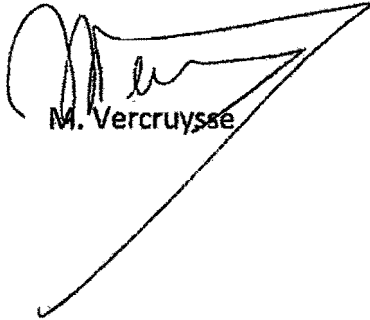
Mevrouw M. Vercruyse

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

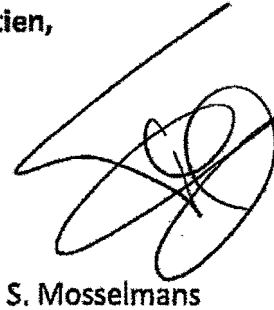
Raadsheer,

Raadsheer,

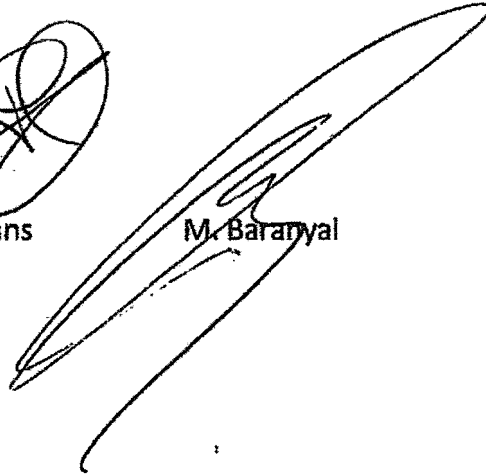
Griffier.

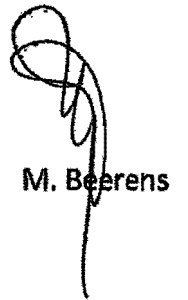
M. Vercruyse

S. Mosselmans

M. Baranyai

M. Beerens

